

[Thorkil Kristensen.]

nylig i det høje ting, at vi skulle forbedre vor valutabalace med mindst 400 mill. kr. årlig, og dette tal er sikkert ikke for højt. De kommende dages forhandlinger skal vise, om der i det høje ting kan blive enighed om en tilstrækkelig effektiv politik i så henseende. Jeg ønsker at understrege — det burde efter min mening have været understreget stærkere i de højtærede ministres taler under finanslovdebatten —, at herved stilles der meget store krav til den stramning af finans- og pengepolitikken, som er nødvendig. Da jo ikke enhver købekraftnedgang direkte rammer fremmede varer, må man utvivlsomt nedskære købekraften noget mere end den forbedring af valutabalancen, man tilsigter. Skal man forbedre valutabalancen med 400 mill. kr., må købekraften utvivlsomt nedskæres med mindst en halv milliard kroner årlig.

Der kræves altså meget stærke indgreb. Disse indgreb burde have været foretaget for lang tid siden. Befolkningen har krav på, at rigsdagen ufortøvet gør sin skyldighed i så henseende. Skabes der ad den vej balance i vor økonomi, således at forbruget på en mere naturlig måde kan afpasses efter vort lands produktionsevne, så kan vi afvikle den ufuldkomne forbrugsbegrænsningsmetode, som rationeringen er, for så kan forbruget holdes i den fornødne balance ad en mere naturlig vej — lad mig tilføje: ad en mere liberal vej end den, rationeringen repræsenterer. Vi håber alle, at denne tilstand bliver tilvejebragt såsnart som muligt, men det ville være at vildlede befolkningen, hvis vi ophævede smørrationeringen, før vi har gjort vor skyldighed ved at tilvejebringe den fornødne ligevægt i vor udenlandske balance ad anden vej. Og man bør ikke regne med, at vi, hvis det kniber, kan skabe balancen ved nye overførelser til bunden liste. Vi har i forvejen gjort et stort skridt tilbage på liberaliseringens vej, og at gå i den retning bør vi undgå; vi burde tværtimod snarest muligt gå længere i retning af økonomisk frihed.

Under disse omstændigheder burde det ærede medlem hr. Oluf Pedersens aktion jo have været mødt med foragt af det høje ting. Det er nu ikke sket. Vi har fået en principiel debat om en række dagsordener, som det høje tings medlemmer er blevet tvunget til at tage stilling til. Stillingen er jo den, at der synes at være en vis mulighed for, at der kan blive stemmelighed, når de afgørende dagsordener skal sættes til afstemning, og det er vel i og for sig et udmærket

udtryk for den magtesløshed, som efterhånden er ved at kendetegne rigsdagen.

Jeg behøver naturligvis ikke at sige, at jeg vil stemme imod det ærede medlem hr. Aksel Larsens dagsorden, som jo beskæftiger sig med uvedkommende ting.

Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre)s dagsorden siger meget rigtigt, men jeg agter ikke at stemme for den. Jeg finder for mit vedkommende ikke, at der er nogen grund til, som det sker i denne dagsorden, at opfordre regeringen til straks at give valgfrihed mellem smør og margarine. Jeg finder, at dette spørgsmål om valgfrihed sagligt bør indgå i forhandlingerne, akkurat lige så vel som det større spørgsmål om ophævelse af smør- og margarinerationeringen.

Jeg har så naturligvis overvejet, om jeg skulle undlade at stemme for nogen af de pågældende dagsordener i det hele taget for derved at tilkendegive, at jeg ikke mener, at dagsordenmetoden er den metode, hvorved spørgsmål her i landet skal afgøres. Men såfremt der ikke kommer flere overraskelser i form af nye bebudelser af, hvad forskellige partier vil gøre i forskellige situationer, har jeg bestemt mig til, at jeg vil kunne stemme for den af det ærede medlem hr. Hans Pinstrup på hans og det ærede medlem hr. Aksel Møllers vegne foreslåede dagsorden — dog med en anden motivering end den, det ærede medlem hr. Hans Pinstrup har givet; vi har jo set, at motive-ringer kan varieres. Hvis de betingelser, jeg her har opstillet i retning af en strammere finans- og pengepolitik, bliver opfyldt af det høje ting i løbet af de næste par uger, så tror jeg, den dag er nær, da vi med god samvittighed kan afvikle smørrationeringen. Så tror jeg nemlig, at pengene er så stramme her i landet, at et merforbrug på dette område må føre til et mindre forbrug på andre felter. Med denne begrundelse kan jeg stemme for denne dagsorden, som siger, at det skal ske snarest muligt, idet jeg altså ved „snarest muligt“ forstår: såsnart det høje ting har gjort sin pligt i retning af at føre en politik, der skaffer balance i vort lands økonomi.

Jeg siger dette om min afstemning i fuld bevidsthed om, at jeg derved muligvis bidrager til, at der bliver stemmelighed mellem denne og det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre)s dagsorden med den konsekvens, at de da begge bortfalder. Det ville efter min mening være et rigtig resultat; så står vi dér, hvor vi stod i morges, og så ville det blive tilkendegivet for den danske befolkning, at denne dag er en paren-